

2 0 1 7 - 1 8

PARTHENÓN-FRÍZ TEREM
KÖRÖSÉNYI TEREM
2017. szeptember 19 – 2018. május 22.

Térbe hajtogatott idő

Távolinak tűnik már az idő, amikor a magyar értelmiségiek polcán szinte kötelezően ott állt Herbert Read: *A modern szobrászat* című könyve, benne a XX. század világosnak tűnő szobrászi koordináta-rendszerével. Az elmúlt fél évszázad során az egyértelmű, stílus vagy műfaj szerinti rendszerek elkoptak, a szakkönyvek, ha mégis megtartják a szobrászat fogalmát, akkor is inkább helyszínek, motívumok, elméleti beállítottságok szerint szortíroznak. Emberalak, tárgykultúra, installáció, köztéri beavatkozás, természetes anyagok – szabadon válogathatunk az összefoglalás igényével készült könyvek fejezetcímei között. Miközben a korábbi rendszerek – köztük a klasszikus és a kísérletező éles elválasztásán alapuló szemlélet – körvonalai határozatlanná vagy megkérdőjelezhetővé váltak, az alkotók és a szobrászatról író szerzők egyaránt és óhatatlanul bizonyosságokat keresnek.

Bizonyosságot jelenthet többek között egy nagy hagyományokkal rendelkező intézmény, amelynek keretei között adott ritmusban, adott helyszínen, egy adott program sarokpontjainak megfelelően rendeznek kiállításokat. Az epreskerti Parthenón-fríz Terem tárlatsorozata az ismétlődések, (megnyitó)-szertartások és az egyetemi intézményesség mellett elsősorban a térbe írt időre épül; az egymást váltó kiállítók művei itt az ókorra visszautaló térhez viszonyulnak, ebbe a klasszikus és hagyományokkal súlyozott közegbe emelik be a külső teret és időt. Ha azt keressük, mi lehet a közös egy év kiállításában, valószínűleg nem találhatnánk jellemzőbbet a külső és belső átmetsződésénél. Többek között hétköznapi tárgyak kerülnek szobrászi összefüggésrendszerbe; mindennapi jelenségek lassulnak le a kiállító-téri időben; köztérre készült alkotások lépnek át új kontextusba; növényi formák burjánzanak az antikizáló alakfűzér felé törve; különböző évtizedek robbanószerkezetei kerülnek közös formai nevezőre. Az alkotások paradox módon egyszerre próbálnak kiszakadni az időből és bizonyosságként ragaszkodni hozzá – egyszerre törnek ki a klasszikus szobrászat teréből és merülnek el abban.

Ebben a térben minden a klasszikus idő viszonyrendszerébe kerül, hasonlóan ahhoz, ahogy például a XX. századi, a náci által elfajzottnak bélyegzett modern szobrok elhelyezése vagy néhány kortárs múzeumi elem beépítése hatott az újjáépített, és így kortársá tett Neues Museum Görög udvarában, Hermann Schievelbein Pompeji pusztulását ábrázoló fríze alatt. (Milyen sokirányú lehet a szobrászi hagyomány továbbélése: a klasszicizáló Schievelbein egyik, Friedrich August Stülerről készült gipszportróját valamivel több mint százötven évvel ezelőtt az akkori legkortársabb magyar szobrász, Izsó Miklós faragta márványba; az alkotás ma is az MTA tulajdona.) A Parthenón-fríz Terem programja ebbe a sokrétegű hagyományrendszerbe ágyazva ad keresztmetszetet a kortárs magyar szobrászatról. Ez a kép természetesen töredékes: évszázadok múlva a tárlatok dokumentációjának olvasója nem kaphat teljes képet egy adott kor és kultúra tér-idő-összefüggéseket teremtő szobrászi szándékairól. De a kiállítási program keretében bemutatott alkotások bizonyosan és kézzelfoghatóan többet mutatnak meg az adott helyhez és adott időhöz kötött alkotók művészetfelfogásából, mint ami pusztán a szakkönyvek fejezeteiből kiolvasható lenne.

Mélyi József

Meszlényi János személyében egy olyan művésztől emlékeztünk meg szobrain és rajzain keresztül, aki bár mind főiskolásként, mind tanárként nagy hatású, legendás képességű szobrászként szakmai körökben nagyon is ismert volt, mégis a nagyközönség számára munkássága alig-alig látható. Tanári munkája elsősorban egyetemünk gyakorlóiskolájához, az akkori nevén Képző-és Iparművészeti Szakközépiskolához kötődött, ezért a kiállításon egy kicsit a műhelymunka is megjelent. Így szerepeltek a tárlaton vázlatok, tanulmányok, töredékek, illetve a Kálváriában látható Keresztelő Szent János szobra, melyet már nem tudott befejezni.

Indulásakor a hatvanas évek elején a kockareál időszakában az ő szenvedélyes, lírai megfogalmazásai, témaválasztásai nem illeszkedtek bele és nem is akartak beilleszkedni a korszakba. Sem a létező szocializmusban, sem a létező demokráciában nemigen találja a helyét az a fajta művészetfelfogás, melyet Meszlényi János képviselt. Az időbe vetettség meghaladására tett kísérlet, a korból való kimenekülés nála nem valami romantikus modor, hanem alap élelmény. Számára a művészi kiteljesedés nem régi példaképeinek negligálása, elfelejtése vagy a tőle távoli szemléletek napi kánonja szerinti terelődés, hanem egyfajta organikus meghosszabbítása azon értékeknek, melyek neki fontossá váltak tanulmányai során, és ezeknek a tapasztalatoknak a saját karakterén keresztüli újratemtése.

Meszlényi János egy visszaemlékezésében többek közt Radnóti egyik verscímével jellemzi azt az ellentétet, ami közte és az akkori művészeti közeg között húzódott: „Munkásoverallok, traktorkerekek, nyájas traktoroslányok, hősiésre dermedt mozdulatok” helyett „naptestű szüzek, pásztorok és nyájak” – „ez a világ vonzott” – teszi hozzá.

Meszlényi János mintázó ember volt, aki a mintázásban rejülő lehetőségeket egyedülállóan ültette át rézlemezre is. A magyarországi szobrászatban ritkán alkalmazott technikát, a lemezdomborítást nemcsak, hogy elvitte a megszokottabb dombormű keretektől a körplasztikáig, hanem mindezt a mintázás könnyedségével és vehemenciájával tette, ami ezáltal sokkal többé vált, mint egy egyszerű technikai kérdés. Ezt a létező, de kevésbé használt módszert, Meszlényi a korábbi mintázói és a negatívban vésett technikáit szinte ötvözve, egy egyre sajátosabb, csak rá jellemző formaalakítással érlelte, ahol a megformálás nyomai nem titkoltak. Sőt formai oldásokat lélegző, szinte inkább a zene vagy a költészet területeiről ismert érzeteket felnyitva, nagyon személyes világba vezet minket. Meszlényi János művei leginkább köztereken, templomi környezetben, illetve magángyűjteményekben találhatóak, ezért az itt bemutatott szobrai és rajzai nem tudnak teljes képet adni munkásságáról. Ugyanakkor sikerült a kiállításra elkérni egy esszenciális művét Pannonhalmáról. A Radnóti Miklóst megjelenítő szobrot a pannonhalmi egykori téglagyár területén helyezték el, ahol a költő egyik utolsó éjszakáját töltötte. Radnóti személyes történetéből, a drapéria, a rézlemez és a portré egységéből sokrétű drámai megfogalmazás jött létre, amelynek előadása mégis végtelemül egyszerű. Összeérnek a gyűrdécek. Legtöbb lemezplasztikáján egyfajta mozgásban lévő sűrűsödést érzek. Bár formailag rögzülnek, mégsem válik statikussá egyetlen részletük sem. Ez a szobraiban felfedezhető vitalitás jellemezte őt magát is.

Gálhidy Péter

• Radnóti Miklós rézdomborítás 1983

Vízre bocsátom a tájat

(Gergely-Farnos Lilla munkái mellé)

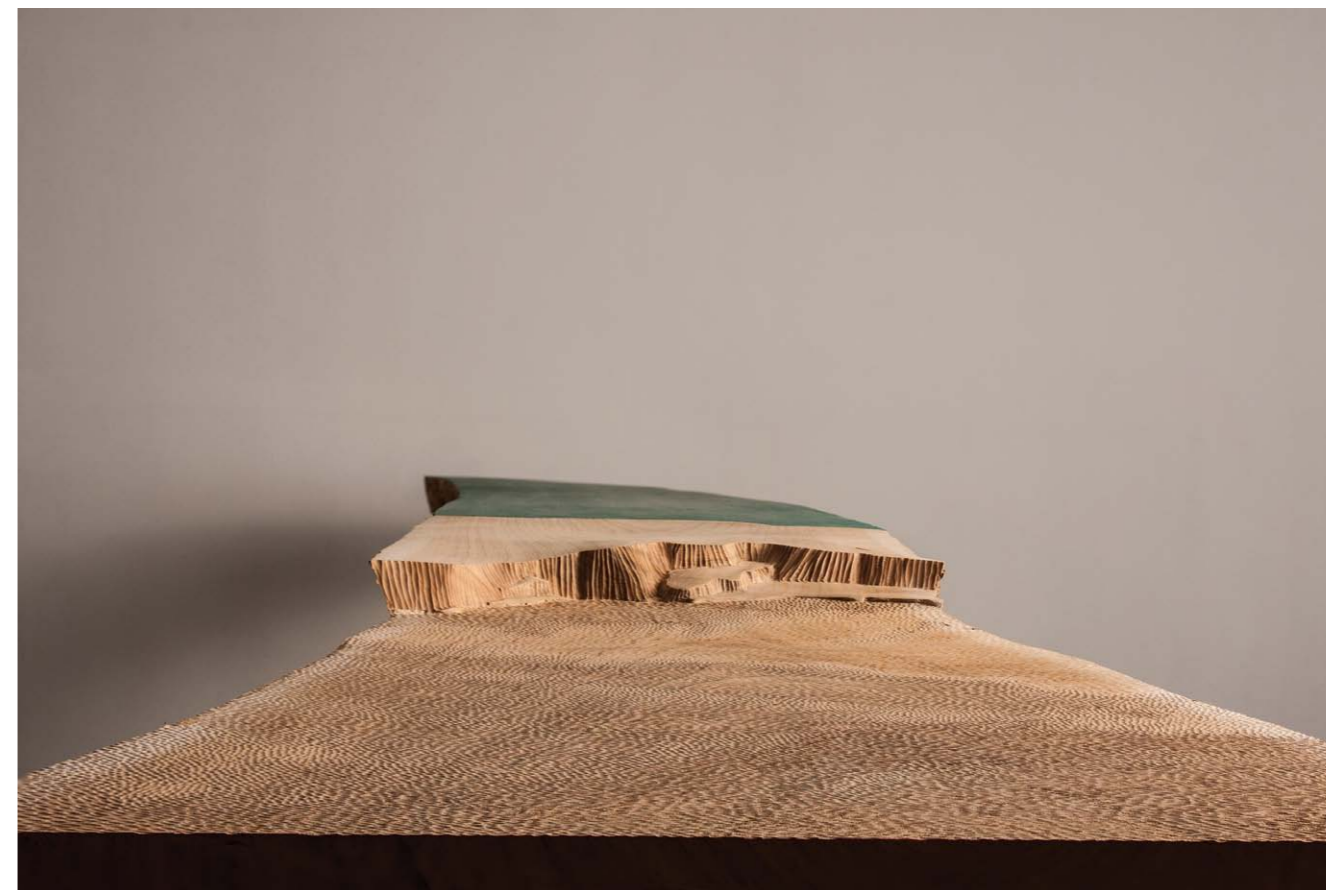
Kidöntve a büszke családfa,
kamion viszi el, fűrészlap vágja
darabokra, miképpen a boltban
kérges kezek szalámit szelni szoktak.
Megkapom szerény kis jussom,
asztal vagy polc lesz, csak időből fusson
barkácsolásra, mert jó kalapálni, fúrni, mérni,
de talán a legjobb egy hajó lenne mégis.
Hogy dagadna a szélben a vitorla,
bár gyökere a fának így se volna,
lenne helyette folyó, tenger,
lecserélném az otthont a végtelennel.

(Persze nincs idő, mért is lenne.
vagyok, bezárva ebbe a percbe.)

És most állok a szürke Dunánál,
apámra gondolok, jó lenne, ha látná,
hogyan nem herdáltam el eddig semmit.
Megőriztem mindent, épp amennyit
kaptam tőle, hónom alatt faragott palló
rajta a szülőföld, és egy kanyargó
ösvény, ami elvezet innen
oda, ahol egyszer láttam Istent.

Önkéntelenül lódul meg a lábam,
lépek, és vízre bocsátom a tájat.
Mozdul a part is, indulnak a házak,
vizen járok, de ez csak a látszat.
Lélekvesztőn hagyom el a várost,
és csak szörfözök át a világon,
amíg a deltáig el nem érek,
úgy teszek, mint aki nem érez.
Örök delelője van csak a mostnak
a víz a végtelent áttetszővé mossa.
Fekszem a világot jelentő deszkámon
elrepül felettem, egyszemű kócsag az álom.
Miközben korhadnak alattam ősök,
Cigit sodrok, dohányos zacskóval zörgök,
És azon merengek, hogy akkor bárcsak,
engedtem volna a motoszkaló vágynak,
és barkácsoltam volna egy nyomorult asztalt,
most körülülhetnénk, leteríthetnénk abrosszal.
Míg így vívódom, elragad az áramlat,
először bábunak, aztán már csak egy pontnak
tűnök távolról, végül semmi se látszik,
és mint egy filmben: a háttérben lemegy a Nap.

Hományi Péter

• Part cseresznyepalló 5x280x40 cm 2017

Más egy tárgy és más egy dolog. Egy tárgy lehet bármi, amit kézbe veszünk, hogy céljainkat szolgálja. És csak addig tárgy, ameddig célunk van vele. Dolog csak az lehet, amit valaki már elgondolt, vagy valakik már elgondoltak. A dolog akkor is dolog, ha nincsen itt, ha éppen nem szolgál praktikus célokat. A könyvtárakban, a könyvekben megírt dolgok ott vannak akkor is, amikor a könyvtár zárva van. Sőt, a holt nyelveken megírt bölcsességek akkor is bölcsességek, ha nincsen, aki el tudja olvasni azokat a jeleket, melyeket egykor viasz-, vagy agyagtáblára, papiruszra róttak. Így hát a dolgok azok, melyek itt is vannak és ott is, most is vannak és akkor is.

A szobrászat ilyen dolog. Nem csak itt és nem csak így van. Háromdimenziós műfaj épp, mint az építészet. A szobor is térbe kerül, tömegével, plasztikájával kiszorít a térből kisebb-nagyobb részt és e hiányt a szobrász rendszerint nemes anyaggal tölti ki fizikailag. Mi pedig, a nézők, gondolati tartalmakkal töltjük meg, s ez a gondolati tartalom igazán az, ami a szobrászat révén ott van, alakot ölt, s megjelenik, ha van valaki, aki ezt nézi, értelmezi, megéri.

Az a tér, ahová a szobrok kerülni szoktak, rendszerint építészetileg motivált tér. Az építészeti tér nem a világtér, nem az űr – vagy annak darabja. Az építészeti tér valami ezektől különböző dolog; elgondolt tér, kulturális közeg. Az ott elhelyezkedő dolgok nem anyagi valójukban, hanem gondolati tartalmaik, kulturális jelentéseik révén kerülnek a helyükre. Az építészeti tér adja a foglalatot a szobrászati gondolatnak, mint valamely ötvös remek anyaga és térbeli szerkezete a gyönyörű zománc, drágakő vagy igazgyöngy rátétek számára.

Akkor mit is látunk itt az építészeti térben, ami mint megállapítottuk, kulturális közeg? Hát legkevésbé modelleket, maketteket, viaszt, kartonpapírt, gipszet, drótot és fát látunk. És legkevésbé háromdimenziós térbeli plasztikai műveket. Mi, itt és most szimbolikus objektumokat látunk, kulturális közegben. Szobrászatot látunk épített térben. És ez nem egy szimpla háromdimenziós ügy...

Sólymos Sándor

Válogatás az MKE és a BME együttműködésére alapozott kurzus feladatmegoldásaiból

Kiállítók:

Éliás Ádám, Farkas Lucián, Fekete Levente, Görbe Adrienn, Gyuk Krisztina, Karl Fruzsina, Kovács Tibor, Kozma Anita, Krausz Dániel, Nagy Gergő, Nyári Flóra szobrászok
Bagó Bence, Sass Petra építészek

• **Éliás Ádám: Kapu**
samott 34x32x18 cm 2017

• **Farkas Lucián: No. 05.**
festett gipsz 52x37 cm 2017

• **Nagy Gergő: Alománia**
acrytal 150x80x50 cm cm 2017

• **Krausz Dániel: Őrszem**
vegyes technika 25x5x3 cm 2017

Életfogytiglan

Az ágy közös.
A párna nem.
Pilinszky János

Első tétel. Egyszerűbb és másabb:

Vágytalanság
A Morzsa
Földre söpörni
Taposni
Tenyérből etetni
A vágy
A morzsa
Itt hagyni
Vagy tenyérbe
Eltenni

Második tétel. Egészen leegyszerűsítve:

A hit
Arany érem
De kenyeret rajta nem vesznek
A remény
Kis mértékegység
Fizetnek vele
A szeretet
Lenne
Maga a kenyér

Harmadik tétel. Nem egyszerű máshogy:

A megoszthatatlan
Közös
Közösen megoszthatatlan
A megosztott
Közös osztható
Oszthatlan
Saját

Negyedik tétel. Közelebb:

Ahogy sötétedik a hegy
Ahogy ölbe vesznek a fények
Ahogy estébe ömlik az árnyék
Úgy van
Amihez nem nyulunk
A meg nem írt
Törvény
Vagy tudjuk
Vagy nem

Ötödik tétel. Egészen máshogy:

Morzsa mellett
De nem velük
Nem kerülünk
Közelebb a lényeghez
Eltekintés mellett
De nem vele
Távolodunk közelebb
A lényeghez
Embernek szánt
Szeretetet
Elpazaroltak
Valami embertelenre
Közel kerültünk
A lényegét

Hatodik tétel. Teljesen máshogy:

Mindaz ami nincs
Ha nézem a szobám falát
Rajta látom
Mindaz ami nincs
Lépéstelenül
Egyszer csak megjelenik
Mindaz ami nincs

Ha figyelem a vakolatot és szögek árnyékait
Lesz
Mindaz ami nincs

Hetedik tétel. Így is:

Őszi kertben
Világnyelv
Szótlanság
Virágokon
Tejköd
És
Az
Ami nem tudunk nem lenni

Nyolcadik tétel. Így:

Asztalomon
Szüntelenség

Szelley Lellé

• Mulandóság rögzítése /Morzsák/ betonhímzés, fa asztal 78x55x108 cm 2017

Melkovics Tamás újabb munkái arra készítetnek, hogy eltűnjünk az eredetről. A keletkezés és kibontakozás rejtélyéről, a fejlődés folyamatáról. Az alakulás, kibomlás és kiágazás útjairól, labirintikus ösvényeiről. Arról, hogy egyszerű lépésekből, vonalakból, elmozdulásokból, az újra és újra továbbvezető, ismétlődő kiágazásokból hogyan épülnek föl egyre komplexebb alakzatok. Esetében két és három dimenzióban, a képeken és a képeken kívüli térben.

Egy vonásból egy másik indul ki, elágazik, és formává kezd fejlődni. Kisebb vagy nagyobb pályát fut be, véget ér, vagy újabb ívek kiindulópontjává válik. Megakad, vagy lendületét veszti, és más irányt vesz; így bonyolódik és bővül az egész. Így alakulnak a dolgok, ilyen mozgásmintázatok lenyomatait mutatják ezek a rajzok és szobrok. És így alakultunk mi is, meg a világunk is: egy kezdetből, egy-egy esetleges elágazásból, véletlen ütközésből, ismétlődések és mutációk sokaságából. Ahogy az elemek, az elemi részecskék, azokból az anyagok, aztán mindenféle lények is így jöttek létre az evolúció lassú láncolatában: formák fejlődésén, társításán és kereszteződésén át. Megannyi hibás és tökéletlen lépés tömkelegén keresztül.

Meglehet, hogy az egyes alakulatok mindegyikének szüksége volt egy véletlenre, valamilyen esetleges találkozásra, összeütközésre, balesetre ahhoz, hogy új, közös, további fejlődési lehetőségek és formák kiindulásává válhassanak. Ilyen kezdetekből indulhatott ki az a rejtélyes folyamat, amelyben egyes őslények – egysejtűek vagy még egyszerűbb előzményeik – egymással kapcsolatba, majd közösségre léptek – szövetekké szerveződtek.

Vélhetően a formálódásnak ez az egyre komplexebbé váló képessége alakította és alakítja azóta is a létezőket, az élettelen és az élő lényeket. És ez a talányos dinamika hordott ki, és valamelyest hordoz máiglan bennünket. Ám azóta, hogy oszthatatlan – individuális – módon alakul fejlődésünk, sokasodik és bonyolódik bontakozásunk láncolata, egyre hajlamosabbá váltunk az eredeti egyszerűségnek, ennek a közös eredetnek elfeledésére. Akárcsak az együttműködések és összefüggések kölcsönös szövetekévé átváltozására és szem előtt tartására. Úgy tűnik, fejlődésünk elkerülhetetlen velejárója, hogy szét differenciálódunk.

Ezért is jó, ha emlékeztetnek bennünket a keletkezés eredetére. Ha történetesen művészek alkalmat adnak mindennek szemrevételezésére. Olyan erőteljes és mégis szelíd formákkal, mint amelyeket itt látunk. Mert ezek a plastikák ugyan a kaktuszok alakzataival mutatnak hasonlóságot, felületeik és hajlataik folytán engem mégis inkább a kőkorszaki küklád kultúra ember-idoljaira emlékeztetnek. Az ötezer éves, ovális arcú figurákon ugyanilyen átható az ábrázolás keletkezésének csodája és ereje; lenyűgöző az, ahogy egy emberalak a kezek alatt ilyen formát öltött – olykor szinte az életnagyságban, közel ahhoz, hogy élővel egy nagyságrendben legyen.

De az is jó, hogy itt nemcsak a szépségre és tökéletességre, hanem az ellenkezőjére is emlékeztetnek. Ahogy a lágy, fehér kerámia-kavicsok némelyike a sérülékenységet mutatja, hasadt voltában feltárja bensőjét, a sima felület alatt rejlő magas fokú összetettséget. Mintha a hasítékból előbukkanó élénk szín eleven testből törne elő – a sebzettségében is megmutatkozó kibontakozás, a létrejövés egyedülálló eseményeként.

Az alkotás folyamatát Paul Klee *párhuzamos teremtés*nek tekintette. Aminek kapcsán azt is tekintetbe kell venni, hogy egy művész mindig hozott anyagból dolgozik. És érdemes szem előtt tartani azt, amivel a párhuzam fennáll: a teremtést. Erre jó lehetőséget kínál Hans Jonas vallásfilozófus gondolatkísérlete, amit a *Halhatatlanság és mai egzisztencia* című írásában így fogalmazott meg:

„Kezdetben, megismerhetetlen okból kifolyólag az isteni létalap úgy döntött, hogy felvállalva a veszteség kockázatát helyt ad a véletlennek és a létváltóság végtelen sokféleségének. Méghozzá teljes mértékben, hiszen nem riadt vissza a tér és idő kalandjától sem, és nem maradt egyetlen érintetlen és immunis része sem, amely sorsának tekervényes kibomlását a teremtésben kívülről irányíthatná, helyeselné, vagy akár a folyamat véghezvitelét garantálná.”

Tillmann J. A.

• **Berlini kaktusz** hársfa 340x60x65 cm 2015

Toronya Laura szobrai a megfogható, anyagi mivoltukat alakítják egy másik dimenzió érzékeléséhez, amely visszahat rájuk. Plasztikai zenélő szobrok. A múzsák becsempészték lakhelyükbe, a múzeionba, amely most ez a kiállítótér. A zengő lények állványaikon úrtávcsőnek, vagy mérőműszereknek tűnhetnek, de sorsuk nem a csendes megfigyelés, hanem a megszólalás eszközei. Az ősi hangszerek szoborismerősei, melyek egykori állatok és növények földi porhüvelyei voltak, csigaházak, bőrök, faágak, a vadlelkű Marszüasz társai. Több ezer éves kükládikus szobrocskák idéznek dalnokokat. A figurák hattyúfejű lantokat tartanak bízva, hogy az emberiségnél is idősebb állathangok közvetíthetik üzeneteiket a hitük világrendje felé.

A sumér Urukban talált bikafejű lant, vagy a népi dudásíp kecskearca valóságban átlépő közvetítők. Apollón elmaradhatatlan eszköze szintén a lant, és ez Hermész hangszere is, mely teknőspáncélból készült. A filozófia az istenek dalnok hírvivőjével kapcsolta össze az értelmezés tudományát, a dolgok mélyén kereső, jeleket értelmező hermeneutikát. *Hermeneuein*, görög szó, jelentése kijelent. Tevékeny felfedezés, ismeretlennel végzett kommunikáció, interaktív jelenlét.

Orfeusz zenével volt képes eltéríteni a következményeket. A mitológiában is kauzális halál fölé emelkedett, még ha egy pillanatra is. Dávid zoltárai, éneke és zenéje megszelídítették a brutális világot. Frantisek Kupka festményein zongorabilentyűk ritmusa válik absztrakcióvá. Kandinszkij elvont világa, Delaunay színek zenei harmóniáját valló orfizmus és a zajművészetet preferáló futurizmus is ebből a végtelenből merít. A zene felemeli az embert és kivezeti a hétköznapi tudásból egy érthetetlenül is ható struktúrába.

Az alkotó szobraiban kelti életre egy közvetlenebb megismerés hagyományát. A régi szobrok, amelyeket feldíszítettek, felöltöztettek, lemostak, vízbe dobtak, vagy körbehordoztak, egy jeles pillanat megszólaltatói voltak. Nem formákat, hanem a kapcsolatteremtés lehetőségeit képviselték. A szobrász a világ alakulásáról is mesél. Állatai azt tudják, mit mi nem: ismereteinken túli univerzumok megszólaltatói. Felismerhető alakjaik között ott a kakas, aki nélkül a nap se kel fel, vagy a hangyász, aki a rend világát elnyelő káosz tolmácsa is lehet.

Toronya Laura szobraiba az ösztönös megszólalás költözött. Nem egyszerű formaidézetek, tömegük, körvonalaik feszültségét a zenére készülés adta. A görög oszlopok sudarasodása, íves oldala, az „entaszisz” feszültséget jelent. Élő tartóelemeknek tűnnek a beszívott levegő feszítésének erejével. A kiállított műveken a húrok, dobok szólalásra kész pillanata alakítja a formákat térbeli és időbeli képességeik expanziójához. Helyüket a megszólalással nyerik. Efemer zöngéjük, pendülésük, dobbanásuk csendben visszaszáll beléjük, hogy újra a megszólaltatóra várjanak. Nem követi az entrópia törvényét az elhangzott üzenet. A hangzás újraalkotásának lehetőségét a szobrok megőrzik. Aktív „egyszerre érző”, szünetestíziás eszközök, a látás és hallás, de a csend tartományában is. Hírvivők, a mindenkor érzékelések őrzői, amelyek ismeretlen tartományokból jelenhetnek meg.

Szász György

• Kiállítási enteriőr

Válogatás a Magyar Képzőművészeti Egyetem Szobrász Tanszékének 2017 nyarán rendezett zalaszentgróti, nagyatádi, nyárádszentsimoni, tokaji és skóciai művésztelepein készült hallgatói munkákból.

Kiállítók:

Császi Enikő, Csukás Csenge, Domokos Ágnes, Domonkos Attila, Ferenczy Dorottya, Gyurcsovics Mihály, Juhász Dominik, Károlyi-Kiss Benedek, Kecő Kristóf, Kovács Zoltán, Krausz Dániel, Márffy Sebestyén, Szentesi Bendegúz

• **Krausz Dániel: Sok a jóból**
fa 30x75x50 cm 2017

• **Kovács Zoltán: Fényvesztő**
tölgyfa 75x75x75 cm 2017

• **Gyurcsovics Mihály: Maszk II.**
tardosi mészkő 72,5x26x11 cm 2017

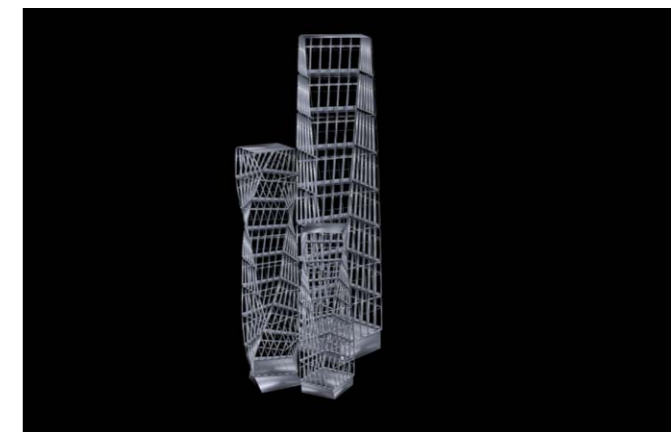
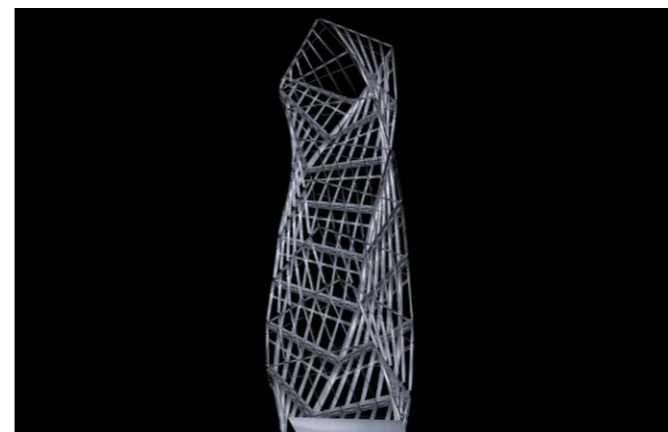
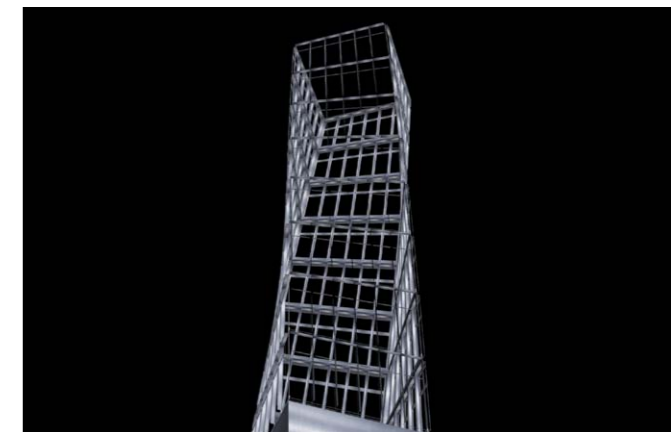

• **Kecő Kristóf: Emelkedés**
bazalt 23x80x27 cm 2017

A 2018-as válogatás fő szempontja az volt, hogy főleg olyan munkák kerüljenek kiállításra, amelyek a hallgatók saját autonóm művészeti projektjeivel kapcsolatban születtek. Ki kell emelni az ez évi munkákkal kapcsolatban, hogy megjelent a generatív felületképzés is a hallgatók által használt formaalakítási módszerek között. Ez az első lépésnek tekinthető egy egészséges egyensúly eléréséhez a manuális és generatív felületképzés használatában.

A hallgatói munkákon kívül bemutattuk az egyetemen folyó digitális szobrászati kutatások legfrissebb eredményeit is. Dr. Lepsényi Imre a parametrikus felületképzésről, Páll Zoltán pedig a robotkaros technológia szobrászati célú felhasználásáról tartott előadást.

Előd Ágnes

Igazi euklideszi tér ez, vagyis a tömegvonzás és az időjárás adta keretekre kifejlesztett építészeti eljárások közül azokat alkalmazta, amelyek az anyaölszerű barlang, vagy a sárépítészeti tyúkól kedves, ámde beomlani hajlamos hajlásai helyett az immateriális, az anyag fölött a konceptuális szférában lebegő, emiatt többek tekintetében magasztos vagy egyenesen szent, mert viccből újra kitalálhatatlan mértan elveit rántják le az anyagba. Ezért Önök, ha nem először vannak itt, hanem visszatértek ide, akkor föltehetőleg azt képzelik, hogy ugyanott vannak, mint a múltkor. Kiszállt e kiállítóterem a téridőből, azaz térré absztrahálta magát, mert az időt lerázta magáról, mert a nem evilágból való mértan alapján, a három egymásra merőleges tengely mentén hirdeti fennen, hogy kocka! S míg az időt töltjük ezekben, sosem arra gondolunk, hogy telik az idő, mert az ilyen terekben eltöltött időt nem telő időnek, hanem valami másra fölhasználható időnek tudatosítjuk, vagyis nem tudatosítjuk, a feladatnál maradunk. Az örök érvényű kockaépítészet hatása leginkább ahhoz fogható, mint a magas travertinalapzatra, elérhetetlen héroszi magasságokba fölpackolt, hetven éve elszenderült fővárosi polgármester bronzszobráié. Maga a statika! Az élet berúgott kamaszos szeleburdiságának, a szeszélyes időjárásnak, kiszámíthatatlan villámcsapásnak mind ellentmondó, azok káoszának irracionális működésétől független, külső, más világi, ezért biztos pont, amely előtt illik kicsit letérdelni legalább. Ilyesmiket gondolhat az ember, ha nem szólnak neki, hogy az ajtó, amin bejött, az: három.

Ismétlés nincs, azt nem lehet; minél többször mondd, annál inkább szétesik az értelme: kiderül, hogy nem volt igaz először sem. Koller Margit ebben különbözik a szép hagyományú ready-made realizmustól, azaz, amikor egy az egyben szobrászilag újracsinálnak egy environmentet. De Koller Margit nem reprodukál tereket más terekben, hanem az adottban ismételi. Azáltal, hogy rendszeres visszajáróként a terembe, mozgóképi anyagot rögzített egy és ugyanazon mértani pontból az ajtóról és ami rajta a külvilágból látszik, és ebből elkészített egy videomontázst, arra hívja föl figyelmünket, hogy az építészetben tartózkodásunkkor elvonatkoztatunk az adott fizikai jelenlét változó körülményeitől. Az egy helybe letett kamera time-lapse szerű mozgóképe, amely félúton áll az állókép és a mozgókép közt, tökéletesen arra alkalmas, hogy szembeállíthassuk a változót a nem változóval, mert ezek e képsorban egymást definiálják. A fénykörnyezet és a szövetekbe rendeződő élőlények alkotta természet örök önmagába alakulása kontrasztot képez az öröknek képzelt statikus elemekkel, és a bennünk élő koncepcióját az öröknek újragondolásra készíti. Ráadásul Koller Margit ezt a kontraszt alapú figyelemfölvívást helyezi a lehetetlen ismétlés kereteibe, azáltal, hogy a fizikailag jelen lévő ajtó mellé, a vele szomszédos falra egy az egyes méretben vetíti e montázst. Vagyis a time-lapse időmúlásra figyelmet átbillentő hatását aktualizálja egy olyan téri pont létrehozásával, ahonnan tudunk az ajtó képe és az ajtó képe közül kibontakozólag választani processzuálisan, amíg elfordítjuk a fejünket, vagy teszünk néhány lépést a három ajtóban. Mert még egy további falon Koller Margit tovább fokozza a lehetetlen ismétlést, más anyagból, de egy az egyes méretben, a dróthálóból készült árnyékvető árnyékában.

Paksi Endre Lehel

• Kiállítási enteriőr

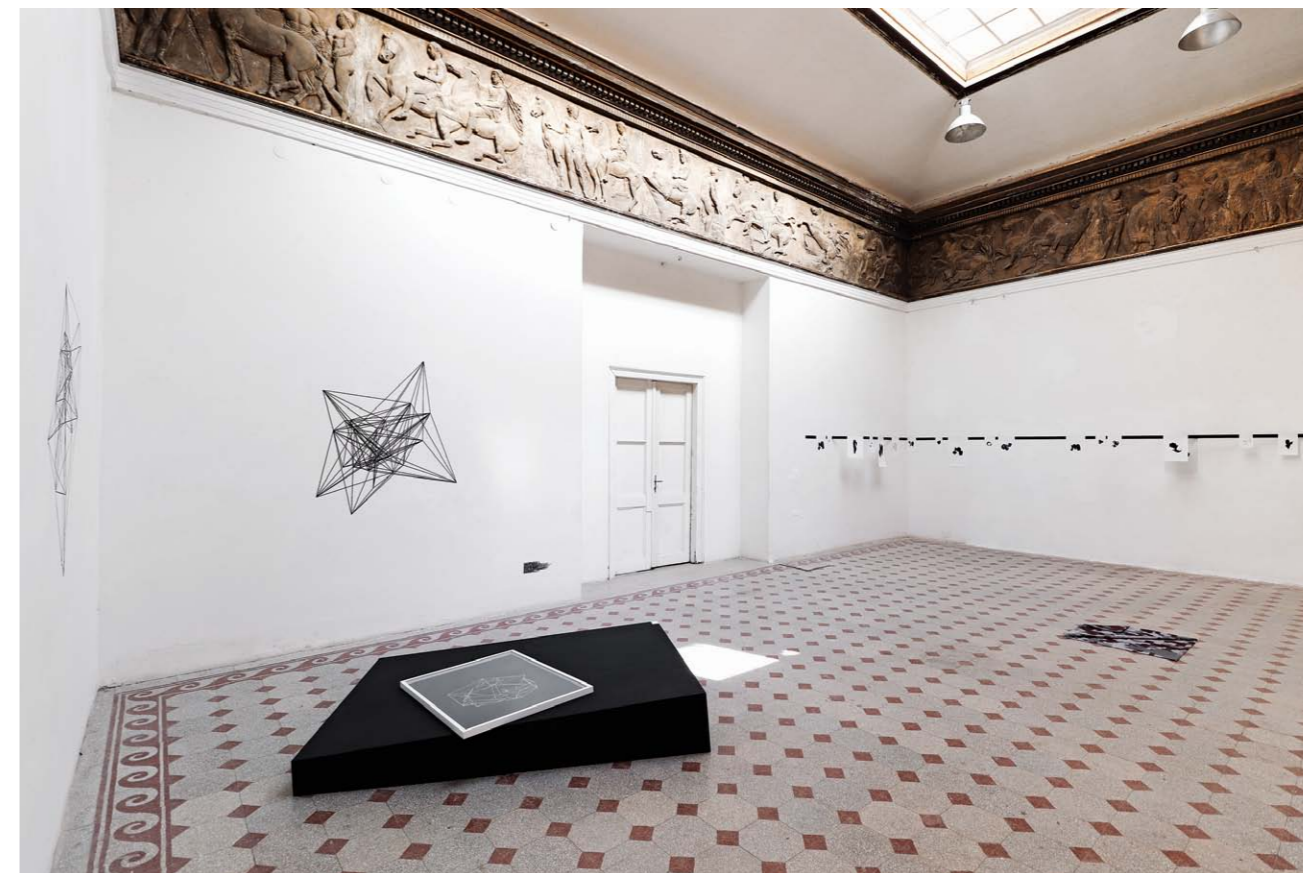
Kútvölgyi-Szabó Áron kiállításával a szobor és a kép aktuális viszonyára reflektál, nemcsak művei, hanem saját művészeti pozícióján keresztül is. A Pécsi Tudományegyetemen szobrászként végzett kiállító, a diplomázása után látszólag felhagyott a szoborkészítéssel és főként képek létrehozására fókuszált. Ebben bizonyára közrejátszott az is, hogy azt tapasztalta, a nézők a szobrait képekként fogadják be, holott azok háromdimenziós testek. A művész közelmúltban született munkái megkísérik azt, hogy átvezessék a plasztikát abba a médiumba, ami szinte teljesen felemészttette a valóságot. A kép mint nyelv, és a kép mint kommunikációs forma oly mértékben dominálja és manipulálja nemcsak a művészetet, hanem a hétköznapi életünket is, hogy a valóság megismerésének szinte kizárólagos eszközévé vált. A kép ugyanakkor a plasztikus testekhez képest valódi térbeli mélység nélküli létező, nem nézhetünk mögé, nem járhatjuk körbe. Ez a lényeges vonás Kútvölgyi-Szabó Áron szobrász identitásának is kritikai alapja, képkorszakunkban ugyanis a szobrászat termélysége a képek kritikájának egy kifinomult eszköze lehet.

A művész kiállított műtárgyai ennek fényében sem csak egyszerűen képek. Minden mű – induljon bár ki a képiség alapjaiból – teret indukál maga körül és térbeli kapcsolatok függvényében jelenik meg: az egyik tükröződik a másik üvegében, a másik bár elsőre síknak tűnik, mégis termélységek tárulnak fel benne, sőt még a kétdimenziósan megjelenő képekben is rétegek vannak egymásra halmozva. Emiatt nem is feltétlenül képeknek nevezném Kútvölgyi-Szabó műveit, hanem képszobor hibrideknek. A kép és a szobor ötvözete ugyanakkor a művészet kezdetei óta jellemző forma. Mi sem jobb bizonyíték erre, mint a kiállítótér felső részén feketéllő Parthenón-fríz-másolat. A relief is átmenet a kép és a szobor között, mert bár szobrászati eszközzel készül, mégis egyfajta kiterített képi lineáris logika szerint épül fel. Kútvölgyi-Szabó is létrehoz egy kortárs domborműként is értelmezhető formát, ami bizonyos szögben sík horizont-vonalnak tűnik, de mozgásunk következtében minimalista domborművé alakul át. Ez a mű ráadásul olyan képeknek ad helyet, amik kép-manipulációs eszközöket vonultatnak fel, sok szempontból megkérdőjelezve a térbeli viszonyokat.

A kiállítása címében a relief szót az angol belief, vagyis a magyar hiedelem szóvá fordítja át a művész, aki így a valóságunk olyan regiszterével is foglalkozik, ami nem csak a képiség és a plasztika témakörét érinti. Szó van benne álhírekről és a fake news gépezetéről is, ezek ugyanis illeszkednek a valóság képi logikájába. A fake news, akár csak egy kép, tulajdonképpen a valóság egy szeletét tükrözi vissza, a valóság elemeit használja, mint egy valós hír, csak éppen azt olyan kivágatban mutatja, olyan kontextusban, ami objektíven nem fedi a valóságot. Egy álhír is olyan, mint egy kép: nincs valódi mélysége, transzparens struktúrája, ráadásul viralitása révén a reciklációból meríti erejét. Nagyon nehéz is konfrontálni a valósággal, mert nem lehet mögé nézni, körbejárni, mivel képtelenek vagyunk a képi logikájából kifordulni.

Milyen bizonyossághoz is fordulhatnánk ebben a képekkel és álhírekkel átítatott valóságban? Visszatérhetnénk plasztikai értelemben a leképezésekért egyáltalán nem rajongó Plátón ideális testehez, amik Kútvölgyi-Szabó Áron kiállításában is felfedezhetők. De, ahogy Plátón hevülete és a Parthenón-fríz képi logikája is mutatja, lehetséges, hogy a valóságunkat a képek nem is a közelmúlt technikai eszközei révén kezdték el megenni, de még csak nem is a reneszánsz művészet perspektíva-rendszerével. A képek minden bizonnyal már az antikvitásban is kiterjedtek a plasztikára és a valóságra is. A kiállítás legfontosabb motívuma ennek fényében az, hogy a szobrászati logikát, a térformálást a kritika eszközeként mutatja fel. Bár a szobrászat eszközei időről-időre megváltozhatnak, a plasztikus testek megformálásában óriási potenciál van, akár még ambivalens képkorszakunkban is.

Fenyvesi Áron

• Kiállítási enteriőr

Afurada egy kis halászfalu Portugália északi részén, a Douro folyó torkolatánál, Portótól nem messze. Átlagos település, mondhatnánk, ha Közép-Európában a napi rutin részeként el tudnánk képzelni, milyen lehet szieszta után lesétálni az óceán partjára, beszívni a parázson sülő szardíniával elegyedő tenger szagát, esetleg végignézni, hogy a nap nem a budai hegyek vagy Erzsébetváros mögé, hanem a zavartalan horizontot érintve bukik a víz alá.

Ez tehát a kiállítás címe, amit egy imaginárius fuvallat hozott ide, tárgyszerűen pedig Berhidi Mária egy installáció formájában.

Ha a Parthenón-fríz Terem kiállítását kiemeljük a tér-idő kontinuumból, három történet metszéspontjában találjuk magunkat: az egyik az utazóé, aki lehetek én, te vagy ő; a másik a szobrászé, aki csak Berhidi Mária lehet; a harmadik – talán meglepő klasszifikációval – az intézményé, a Magyar Képzőművészeti Egyetem egykori epreskerti szobrászműterméé. Egyik szál sem független a másiktól, már amennyire ezt egy életmű állomásaként egyáltalán szükséges kijelenteni.

Berhidi 1972–1977 között járt a főiskolára, mestere a magyar realista szobrászat egyik jelképes alakja, Somogyi József volt. Utóbb figyelmét nem a kőanyagból kiszabadított szobor-idea tartotta feszültségben, hanem a helyzet és a tárgyiség meghaladására sarkalló mozzanatok. Talán a lehetőségek korlátossága tette érzékennyé a kereteken kívüli, takarásban honoló részletek és módszerek iránt. Művészetének alapvető anyaga lett a feldolgozó telepeken talált kőmaradék, amelyből – minimális beavatkozással – törekeny egyensúlyi helyzeteket teremtett. A hangsúlyok mindinkább a „konstrukcióra” és a térbe kódolt szellem „rekonstrukciójára” helyeződtek. Feltéve, hogy a tereknek van szelleme. Márpedig Berhidi a térből, mint gondolkodásra készítő „állapotból” indul ki.

Ez az Epreskerttel sincs másként. Ez a tér a portrészobrászattal matató, egykori hallgatót szólította meg, aki számára ebből a pontból egyszerre nyílt ajtó a múltra és reflektív módon a jelenre, s hívta elő az utazó-művész afuradai látogatásának élményét.

Afuradában a tengerparti parkolóval és némi zölddel határolt senkiföldjén áll egy kövekből, botokból, műanyagzsinagerekből összetákolt, teregetésre szolgáló önhordó rendszer. Egy rendszer és világlátás, amelyben Berhidi – önmagával találkozott. Jobban mondva, saját tevékenységének és e tevékenységet illető gondolatainak metaforáját látta meg az afuradai tengerparton. Egy olyan tárgyban, amelyik nem akar szép lenni, merthogy létét határozott funkció szabja meg: a helyi népek teregetnek rá ki-tudja-mióta. Archaikus, közösségi vállalkozás, agyafúrt rendszer, amelyhez mindenki hozzátesz, de belőle el nem vesz, valami, ami magától értetődő módon él együtt a természet organikus rendjével a 21. században is.

Berhidi Mária ezt az élményt deponálta az epreskerti térbe, de nem azért, hogy rekonstruáljon valamit a tájidegen környezetben, hanem azért, hogy felvegye a szálakat, kialakítson egy párbeszédés helyzetet, ami kapocs lehet saját generációja és a mai között, amelyik történetesen ugyanazt a teret használja, mint ő negyven évvel ezelőtt. És az sem elhanyagolható tényező, hogy az alkotó számára kihívás ennek az eszközök minimumával gazdálkodó, leleményes öntartó konstrukciónak a megépítése. A módszer mint élmény került a talált tárgy, ha tetszik, a kő helyére.

S Berhidi, hogy ne csupán monológot folytasson, hanem funkciót adjon tárgyának – egy szolgálattal, felajánlással él: szívesen kimossa, kitergeti és a száradás szabatos rendjében visszaszolgáltatja az anyaintézmény szobrászhallgatóinak munkaruháit. Csak hogy a dolgok egy rövid időre a helyükre kerüljenek.

Aknai Katalin

• Kiállítási enteriőr

Plank Antal mostani kiállításán hat alkotás kerül bemutatásra, de épp elegendő ahhoz, hogy tisztán mutassa, hogy az alkotó jelenleg merre is tart a szobrászat egyre nehezebben definiálható tárgyi világában. Egy igazi XXI. századi művész társaságában lehetünk, akire a jelenkor emberének vizuális megnyilvánulásai éppúgy hatnak, mint a figurális ábrázolást szándékoltnak neglígáló, rég megöregedett, de még mindig élő avantgardizmus egyes irányzatai. A saját szűrőn beválogatott hozzávalókból létrehozott térformák – amely kifejezés jobban megfelel a szobor, még inkább a plasztika helyett, sőt, maga a művész is előszeretettel használja –, tehát a térformák ennek értelmében a múlt és jelen kultúráját egybeforrasztó elegyei, aminek megértése és befogadása könnyedén lehetséges.

E közérthetőség okát szeretném a továbbiakban röviden kifejteni. A kifejtésnek viszonylag konkrét teret adnak azok a pontok, amiket a művész jelölt ki saját maga számára, nem biztos, hogy minden esetben szándékosan. Engem a korábbi műveinek ismerete is megerősít abban, hogy Plank Antal mindig két egymásnak ellentétes érték, vagy kifejezés mentén gondolkodik. Az egyik ilyen jellemző a ráható történeti stílusokban rejlik. Világos, hogy az organikus, vagy inkább a Herbert Read által vitális szobrászatnak nevezett, s máig élő, illetve kiható műfajba éppúgy besorolhatjuk őt, mint annak ellenpontjához, a hasonló jellemzőkkel bíró absztrakt konstruktivizmushoz. Ez az egymástól merőben eltérő, esetenként mégis találkozási pontokkal rendelkező, két művészeti irányzat szűk területén egyensúlyoz úgy, hogy szándékoltnak mindkét sajátosság jellemzővé válik szobrászatában. A kettő közül létjogosultságot inkább a vitalitás nyer, hiszen konstruktív megfogalmazásai szándékoltnak keresik a figurális asszociációkat, akár az érzelmek, vagy mozgás megjelenítését, sőt, ezek segítségével keresi a kapcsolatot a nézőkkel. Így éri el célját művészként az alkotással: kapcsolatba tud lépni annak szemlélőjével. Ezen a ponton tovább léphetünk a mai kor egyik igényéhez, ahol a művet befogadó személy egyenrangú félként akar állni egy szoborral szemben, nem annak csodálójaként, vagy zarándoklatának úticéljaként, hanem a demokratikus közösség terében elhelyezett alkotásként kívánja megélni azt.

Ennél a gondolatnál egy kisebb kitérőt kell tennem, még pedig a street art világba. Anti a graffiti művészetben is kereste kifejezési lehetőségeit és az a tapasztalat, amit onnan hozott magával, a mai napig meghatározó. Szobraiban azt a síkidomokból összeálló térbeliséget akarja megvalósítani, ami a graffitik sajátja, ám azokat a síkból térbe transzportálja. Talán e világból érkezik egy másik fontos hozzávaló: a különféle, gyakran erőteljes színek. A graffitik gyakori színkavalkádja itt egyszerűsége, azaz homogenitásra vált, de élénkségükkel nagyon meghatározók és az említett vitalitást is fokozzák. E jellemzőre szintén számtalan példa adódik a szobrászat XX. századi történetében, ez esetben használata nem szimbólum, pusztán esztétikai okok miatt történik. Fontos megjegyezni továbbá, hogy habár a művei teljességgel hiányolják a helyspecifikus elemeket, mégis létre tudnak hozni egyfajta interaktivitást.

S hogy az eredetei mederbe visszatérjek, megemlítek egy másik ellentétpárt, amit a statikus és dinamikus forma jelent. Ezek végeredményként szintén asszimilálódnak a monumentális tárgyokban. A statikusságot a sík alkotóelemek, valamint a stabil lábakon való állás, vagy kiegyensúlyozottság határozza meg. Dinamikája nem a sebességgel azonos, hanem a mozdulat ábrázolásával, vagy az asszociációk figyelmen kívül hagyása mellett is jelenlévő formadinamikával.

Szobraiban a harmadik ellentétpárt a pozitív és negatív, zárt vagy nyitott formák kompozíció belüli jelenlévősége határozza meg. Ez a kérdés szintén a múlt század eleje óta foglalkoztatja a szobrászokat, amely tulajdonság szintén a nagy elődökhöz köti az alkotót.

Szentandrás-Sós Zsuzsanna

• Fox festett acél 185x85x75 cm 2018, Lény festett acél 190x80x75 cm 2018

• Kiállítási enteriőr

Azok, akik keveset tudnak, általában jó beszélők, akik meg sokat tudnak, keveset beszélnek.

Egy ilyen kezdés után nem vagyok könnyű helyzetben Itt be is fejezhetném mondandómat, de kérem nézzék el nekem, hogy szólok pár szót az itt kiállító Székó Gábor alkotásairól, vállalva a keveset tudók szerepét.

Három nappal ezelőtt Gáborral a 150 éve épült romos borházunk előtti sósokúti köveken ülve beszélgettünk Biatorbágyon a most nyíló kiállítás szobrairól. Csak úgy nyersen...

– Kérsz egy sört, Ropesz?

– Köszönöm, elfogadom!

– Egészségedre! Az, ami kiállítás meghívóján van, egy új melód?

–Igen.

– Értem. Egy teljesen friss anyagot mutatsz be a kiállításon, vagy ott lesznek a Zalaszentgróton készített áttört felületekkel komponáló, épített, világító szobrok, vagy a korábbi években faragott sisak sorozataid is?

– 8 szobrom lesz. (elővesz egy iPadet és mutatja őket)

– Olyanok a szobraid, mint a kortárs modern építészet monolit épületei, hihetetlen monumentalitást sugallva. Tisztán geometrikus elemekből építkezel, melyekből nagyon átgondolt és megkomponált szobrok és nem épületek születnek. Bár szívesen lagnék egy szobrodban! Honnan ez a kapcsolat?

– Az interneten követem a kortárs építészetet... sajnos, csak ott tudom.

– Mindig nagy csodálattal figyelem, amikor Zalaszentgróton vagyunk, hogy az első napokban szinte mindenki kiválaszt magának egy kőtömböt, minél nagyobbat és nehezebbet, te pedig bogarászol az előző évi kőkupacnál fröccsel a kezében, kisebb nagyobb levágott köveket gyűjtögetsz, más-más arányút, hosszút, széleset, laposat. Pár nap elteltével az összegyűjtött elemekből kompozíciók születnek, aztán átalakulnak. Van úgy, hogy olyan mintha napokig nem történe semmi, mert csak ülsz egy alakuló szobrod mögött és nézed. Aztán előkerül egy flex és az egyik kőelemből levágsz 2 centit, vagy felet. Majd újabb egy nap nézelődés és akár egy teljes átkomponálás. Látom a fotók között, hogy a kiállításon több olyan munka lesz, ami Szentgróton készült.

– Igen, de átalakítottam őket. Ennél például a kavics kikerült a szélére, mert ott jobbnak éreztem.

– Gondolom, az ottani 2 hét nem elegendő. Gyakran szoktál visszanyúlni a régebbi munkáidhoz, hogy tovább gondold azokat?

– Otthon, Szegeden van időm elmélyülni.

– Úgy látom, hogy a kiállításra szánt anyagnak a fő témája az egyensúly. Ennek a gondolatnak a mentén is kerültek átalakításra a szobrok, igaz?

– Igen. Sok kőszobor statikus, engem mostanában az egyensúly és a lebegés foglalkoztat.

– A szobraid egyensúlyi helyzetei sok esetben olyan határon vannak, hogy még éppen nem borulnak le, illetve ezt az érzést keltik. Nagyon erőteljesen uralják a teret és sok esetben a szobron belüli tér is olyan izgalmas, hogy az ember legszívesebben belépne a szobrokba. Ezen kívül nagyon érzékenyek az anyag párosítások, egy lukacsos süttői, egy rozsdás lemezzel, egy kavics.

– Igen. Nagyon szeretem a süttőit...

– Tényleg Ropesz, mi honnan is ismerjük egymást?

– A főiskoláról.

– Oké, de te Kő Pálos voltál és felettem végeztél évekkor korábban. Egyáltalán mikor is hívtalak én először le Zalába?

– 2003-ban. Abban az évben voltunk Verőcén is a művésztelepen. És 2004-ben kérted meg az Erzi kezét.

– Hm, hogy te mikre nem emlékszel! Hihetetlen vagy!

– Mindent tudok.

Platón szerint a bölcs emberek azért beszélnek, mert van mondanivalójuk; a bolondok azért, mert mondaniuk kell valamit. Kérem, fogadják szeretettel egy bölcs ember alkotásainak méltatását egy bolond ember szájából!

Lelkes Márk (elhangzott a kiállítás megnyitóján)

• **Egyensúly** vas 45x45x55 cm 2018

A jelen kiállítás címéül választott ógörög szó, a *Parerga*, a meglehetősen összetett jelentésű parergon többes száma. A parergon mellékes dolgot, feladatot, ráadást, csekélységet, törvénytelen gyermeket; a parega – újkori értelemben – kisebb jelentőségű műveket, mellék-műveket, a festészetben pl. főmotívum melletti díszítményeket jelent. Részemről kézenfekvő lett volna a fogalmat *para ergon*ként, azaz melléktevékenységként, ráadásként értelmezni, ahogyan pl. a botot vagy sípot faragó pásztor tevékenysége ráadás az őrzésre és a legeltetésre; de ezt, mint túlságosan szentimentális gondolatot elengedtem és a „mellékművek” jelentésnél állapodtam meg. Az, hogy a mellékművek kifejezés egyszersmind főművet vagy főműveket is feltételez, most nem foglalkoztat; önkényes egyszerűsítéssel csupán olyan művek jelölésére használom, melyek ötletét annak ellenére sem tudtam elvetni, sem másként gondolni, hogy nem tartoznak a szobrászi érdeklődésem fővonalába.

Ez a kiállítás egy vízió nyomán jött létre. A vízió a Parthenón-fríz Terem kiállítás szerűen tagolt terét mutatta; nem konkrét tárgyak valamilyen rendjét, hanem valamilyen tárgyak bizonyos elrendeződését, egyet a kimeríthetetlenül variábilisnak tűnő téri szituációk közül; vagyis egy olyan kiállítást, amelyről nem tudható, hogy milyen „műtárgyakból” áll majd össze. Mivel a víziók önkéntelenek és irracionálisak, megpróbáltam valahogy – különböző tárgyakat vizualizálva a bizonytalan foltok helyére – megfoghatóvá tenni az enyémet. A ládákra Lestyán-Goda János kollégám műhelyében csodálkoztam rá.

Egyáltalán nem állt szándékomban egy újabb bőrt lenyúzni a ready-made-rókaról, noha az autonóm művészet már régen integrálta ezt az avantgárd vívmányt. Ezeket az objektumokat olyan építőelemekként fogtam fel, mint az építész a téglát, vagy a gyermek a Legót. A fizikai használatra való, személytelen ipari tucatterméket kivontam a hasznos eszközök szférájából és szellemi használatba vettem. Asszociációim és következtetésem tisztán vizuálisak voltak, a legkevésbé sem fogalmiak. A ládák kiválasztásánál kizárólag esztétikai szempontok – anyag, alak, nagyság, méretarány, szín – vezéráltak. Esetlegesen felvetődő metaforikus, szimbolikus, allegorikus, illusztratív, konceptuális vagy tematikus vonatkozásuk egyáltalán nem érdekelt. Fogalmilag, s a funkció felől közelítve, a ládák lényege – akárcsak Lao-ce agyagedényének – az üresség; az esztétikai szemlélődés számára azonban ez az üresség nagyon is gazdag: teret, fényt, reflexeket és árnyékokat tartalmaz. Ha jól mondja Szókratész Platón Menónjában, hogy „a forma a test határa”, akkor a láda alig több valamivel, mint határ, mely a tér ürességét keríti.

A kiállítás szemlátomást heterogén anyagát a montázs elve kapcsolja össze – úgy, ahogy. A montázs – szó szerint „szerelés” – látszólag össze nem illő elemek egybekapcsolása oly módon, hogy egy új minőség jöjjön létre. Egy nagyobb léptékű montázsba – az egyszerűség kedvéért nevezzük installációnak –, oda nem illő, általam autonómnak minősített, ugyancsak szerelt műalkotásokat montíroztam bele. Ezeknek a rendbontóknak címeik is vannak, úgymint: *Pillér és oszlop*, *Kis alsóhegyi tér-áteresz*, *Az immanencia melankóliája* és *Epreskerti zsiráf*. A térkitöltésen túlmenően az a feladatuk, hogy illetlenül viselkedjenek. Hogy miért? Talán, mert parergonok. (Egyébként, nem oly nehéz eltekinteni tőlük.)

Mivel az installációk túlnyomórészt sorstalanok – fennállnak, elbontják őket, aztán csak tárolási gondot jelentenek –, úgy döntöttem, hogy ezeket az újrahasznosított műanyagból készült ládákat és vödröket, egy *social-art* gesztussal, felajánlom a Szobrász Szak műtermeinek és műhelyeinek további hasznosításra. És, ha már a hasznosságnál tartunk: ebben a kiállításban a szándékom ellenére is benne lappangó jelentésség talán éppen az, ahogyan – tágabb értelemben – a fennálló művészeti, kulturális és társadalmi viszonyokra, – szűkebb értelemben – az idő, a munka, a pénz és a művészet viszonyára reflektál.

Nos, a fentiek komolysága ellenére, egyáltalán nem lennék meglepve, ha sokan mulatságosnak találnák ezt a kiállítást. Megvallom, magam is elmosolyodom, ha rágondolok.

Karmó Zoltán

• Parerga 2 helyspecifikus installáció műanyag láda 2018

Életrajzok

- Berhidi Mária** 1953 Budapest

Tanulmányok:
1972–1977 Magyar Képzőművészeti Főiskola, szobrász szak mestere Somogyi József

Válogatott egyéni kiállítások:
2013 *Ötödször* Vasarely Múzeum, Budapest – Szij Kamillával
2009 *Kő-vendég* Zlata Koruna, Csehország
2005 *Diószezon* Fészek Galéria, Budapest
2004 *Két szoba hall* Pintér Sonja Kortárs Galéria, Budapest
2001 *Kő-korlát* Vízivárosi Galéria, Budapest

Válogatott csoportos kiállítások:
2013 *Meztelen férfi* Kortárs Művészeti Múzeum – Ludwig Múzeum, Budapest
2009 *Gender Check* MUMOK Bécs, Ausztria
2006 *Hazai javak – Domestic Goods* 2B Galéria, Budaperst és A.I.R. Gallery, New York
2001 *Szobrászaton innen és túl* Műcsarnok, Budapest
2000 *A második nem* Ernst Múzeum, Budapest

Díjak:
1986 Fialat Képzőművészek Stúdiójának díja (Stúdió’86)
1990 Magyar Köztársaság Művészeti Alapjának díja (I. Országos Szobrászrajz Biennálé)
2007 Munkácsy-díj

- Gergely-Farnos Lilla** 1987 Kolozsvár

Tanulmányok:
2006–2012 Magyar Képzőművészeti Egyetem, szobrász szak, mesterei: Karmó Zoltán, Kó Pál, Gálhidy Péter
2010–2012 Magyar Képzőművészeti Egyetem, képzőművész tanár szak

Tanulmányok:
2006–2012 Magyar Képzőművészeti Egyetem, szobrász szak, mesterei: Karmó Zoltán, Kó Pál, Gálhidy Péter
2010–2012 Magyar Képzőművészeti Egyetem, képzőművész tanár szak

Egyéni kiállítások:
2017 *Vízre bocsátom a tájat* Epreskert, Parthenón-fríz Terem, Budapest
2014 *Utiliom* Újpesti Mozdonyjavító, Budapest
2009 *A hét mütárgya* Epreskert, Kálvária, Budapest

Válogatott csoportos kiállítások:
2015 *I. Országos Kispasztikai Quadriennlé,* Pécs
2011 *Friss2011* KogArt Ház, Budapest
2010 *ArtMarket* Budapest
2008 *kiállítás a Francia Iparkamara Gálaestjén* Szépművészeti Múzeum, Budapest
2007 *Articum Nemzetközi Képzőművészeti Biennálé,* Szolnok

Díjak:
2013 Samu Géza-díj
2010 Amadeus ösztöndíj
2010 Barcsay-díj
2009 Köztársasági ösztöndíj

- Imre Mariann** 1968 Medgyesegyháza

Tanulmányok:
1986–1991 Magyar Képzőművészeti Főiskola, festő szak

Válogatott egyéni kiállítások:
2018 *Lecsupaszítva* Ferenczy Múzeum, Szentendre
2014 *Mulandóság rögzítése* Kiscelli Múzeum templomtér, Budapest
2010 *Érzelgős akarok lenni* Óbudai Társaskör Galéria, Budapest
2000 *Szív Liget* Galéria, Budapest
1997 *Szent Cecilia* Liget Galéria, Budapest

Válogatott csoportos kiállítások:
2018 *Kibékülés,* Pannonhalma
2006 *Narratíva* Szent István Király Múzeum, Székesfehérvár
2004 *Szappanopera* Műcsarnok, Budapest
2003 *Local calls,* Göteborg, Svédország
1999 Velencei Bienálé Magyar pavilon, Velence, Olaszország

Válogatott díjak:
2004 Munkácsy-díj
1999 Római Magyar Akadémia ösztöndíja
1995–1997 Derkovits-ösztöndíj
1993 Herman Lipót-díj
1992 Barcsay-díj

- Karmó Zoltán** 1959 Baja

Tanulmányok:
1982–1989 Magyar Képzőművészeti Főiskola, szobrász szak, mestere: Somogyi József

Válogatott egyéni kiállítások:
2011 Óbudai Társaskör Galéria, Budapest
1996 Vigadó Galéria, Budapest
1993 Óbudai Társaskör Galéria, Budapest
1991 Stúdió Galéria, Budapest
1990 Schöneberger Kunstgalerie, Nyugat-Berlin, NSZK

Válogatott csoportos kiállítások:
2017 *Et in Arcadia ego.* Óbudai Tavaszi Tárlat Esernyős Galéria, Óbuda
2016 *Somogyi József 100. Somogyi József és tanítványai kiállítása* Pesti Vigadó, Budapest
2015 *Itt és most. Képzőművészeti Nemzeti Szalon* Műcsarnok, Budapest
1995 *Helyzetkép. Magyar szobrászat.* Műcsarnok, Budapest
1985 Art Gallery, Aberdeen, Skócia

Díjak:
1989–1991 Derkovits-ösztöndíj
2002 Munkácsy-díj

1993 óta a Magyar Képzőművészeti Egyetem Szobrász Tanszékén tanít;
2010–2018-ig tanszékvezető

- Koller Margit** 1991 Budapest

Tanulmányok:
2016 – Magyar Képzőművészeti Egyetem, Doktori Iskola (DLA)
2009–2015 Magyar Képzőművészeti Egyetem, szobrász szak, mesterei: Karmó Zoltán, Sass Valéria, Szabó Ádám
2014–2015 MKE, képzőművész-tanár szak
2013 Erasmus Program, Academy of Fine Arts, Prága

Egyéni kiállítások:
2018 *Három ajtó* Parthenón-fríz Terem, Budapest
2014 *Időfuttató* Labor Galéria, Budapest
2014 *Hesse Permanenciája* MKE, Budapest
2013 *Szegmens* Kálvária, Epreskert, Budapest

Válogatott csoportos kiállítások:
2018 *A felejtés emlékei – Fotó / Modell* 2. Barcsay Terem, Budapest
2017 *Tanya* Atelier PINCE, Budapest
2017 *Só* Kunstküche, Budapest
2017 *Paramnézia* Budapest Galéria, Budapest
2016 *The Plot Thickens* Kunstpodium T, Tilburg, Hollandia

Válogatott csoportos kiállítások:
2018 *A felejtés emlékei – Fotó / Modell* 2. Barcsay Terem, Budapest
2017 *Tanya* Atelier PINCE, Budapest
2017 *Só* Kunstküche, Budapest
2017 *Paramnézia* Budapest Galéria, Budapest
2016 *The Plot Thickens* Kunstpodium T, Tilburg, Hollandia

Díjak:
2018 Peter és Irene Ludwig Alapítvány kutatói ösztöndíja, New York
2017–18 Nemzeti Kiválósági Program ösztöndíjasa
2015 Vigh Tamás-díj
2013–2014 Székely Bertalan-díj

- Kútvölgyi-Szabó Áron** 1985 Budapest

Tanulmányok:
2008–2013 PTE Művészeti Kar, szobrász szak, mestere: Lengyel Péter
2007 Engelsholm Hojskole, Dánia, szobrász szak
2004–2008 PPKE BTK művészettörténet, filozófia szak

Tanulmányok:
2008–2013 PTE Művészeti Kar, szobrász szak, mestere: Lengyel Péter
2007 Engelsholm Hojskole, Dánia, szobrász szak
2004–2008 PPKE BTK művészettörténet, filozófia szak

Válogatott egyéni kiállítások:
2017 *Gettier barlangja* Óbudai Társaskör Galéria, Budapest
2017 *Clustering illusions* Collegium Hungaricum Berlin, Németország
2017 *Torzítások* Chimera-Project Galéria, Budapest
2016 *Nemtudások* Labor Galéria, Budapest
2016 *In Between Grids* Plusmínusnula Gallery, Žilina, Szlovákia

Válogatott csoportos kiállítások:
2017 *Az autizmus mint metafora* ICA-D, Dunaújváros
2016 *Interferencia* Trafó Galéria, Budapest
2015 *Radical memories* Chimera-Project, Budapest
2015 *Mindssets* Stúdió Galéria, Budapest
2015 *Recollection* OFF-Biennále Budapest, magánlakás, Budapest

Díjak:
2018 OSA kutatási ösztöndíj
2015–2017 Derkovits-ösztöndíj
2013 VI. Országos Művészeti Diákköri Konferencia: I. helyezés és különdíj (szobrászat)
2012 Fundamenta – Amadeus ösztöndíj
2011 Köztársasági ösztöndíj

- Melkovics Tamás** 1987 Székesfehérvár

Tanulmányok:
2006–2012 Magyar képzőművészeti Egyetem, szobrász szak
2011 Edinburgh College of Art - University of Edinburgh

Egyéni kiállítások:
2017 *Növekvő rendszerek* Parthenón-fríz Terem Budapest

Válogatott csoportos kiállítások:
2017 *Autizmus mint metafora* ICA-D Kortárs Művészeti Intézet, Dunaújváros
2014 *Dadama* Szabad Művelődés Háza, Székesfehérvár
2012 *Sculpture Court* Edinburgh College of Art, Edinburgh, Skócia
2012 *Best of diploma* Barcsay terem, Budapest
2012 *Friss empátia/manipuláció* Kogart ház, Budapest

Díjak:
2018 Derkovits-ösztöndíj
2018 Dunaújvárosi tavaszi tárlat, Dunaújvárosi művészetért alapítvány díja

Tanulmányok:
1958–1965 Magyar Képzőművészeti Főiskola, szobrász szak, mesterei: Mikus Sándor, Pátzay Pál

Tanulmányok:
1958–1965 Magyar Képzőművészeti Főiskola, szobrász szak, mesterei: Mikus Sándor, Pátzay Pál

Válogatott egyéni kiállítások:
1995 Gaál Imre Galéria, Budapest
1970 Derkovits Terem, Budapest
1965 Pesterzsébeti Múzeum, Budapest

Válogatott csoportos kiállítások:
2008 *Egy művészosztály fél évszázada* Józsefvárosi Galéria, Budapest
2007 *Szent Imre 1000 éve* Egyházmegyei Múzeum, Székesfehérvár
1994 *Kisszobor '94* Vigadó Galéria, Budapest
1985 *40 alkotó év* Műcsarnok, Budapest
1985 *Balatonszepezdi Nyári Tárlat* Balatonszepezd

Díjak:
1966 Derkovits-ösztöndíj
1995 Munkácsy-díj

2000 és 2009 között született művészek

2000 és 2009 között született művészek

- Nagy Csilla** 1983 Vágsellye

Tanulmányok:
2010–2015 Pozsonyi Képzőművészeti Akadémia, Doktori Iskola
2004–2009 Magyar Képzőművészeti Egyetem, szobrász szak, mestere: Jovánovics György
Válogatott egyéni kiállítások:
2017 <i>In Medias Res</i> 4D Gallery, Galánta, Szlovákia
2016 <i>Post Tenebras Lux</i> Óbudai Társaskör Galéria, Budapest
2016 <i>A házból, a kertből</i> Budapest Galéria, Budapest
2015 <i>A negyedik ház</i> At Home Gallery, Somorja, Szlovákia
2014 <i>Szturnusz leckéi</i> Vermes villa, Dunaszerdahely, Szlovákia

Válogatott csoportos kiállítások:
2017 <i>Az angyalok neméről</i> Galeria Nicodim, Bukarest, Románia
2017 <i>Post Contemporary</i> Telep Galéria, Budapest
2016 <i>Jovánovics György – Egy önéletrajz</i> Vaszary Galéria, Balatonfüred
2013 <i>Bonaj Lokoj</i> Prádelna Bohnice, Prága, Csehország
2010 <i>Short term large scale / Lühiajaline. Suuremõõtmeline</i> Raadi mõisapark, Tartu, Észtország

Díjak:
2018 Visegrad Artist Residency Program ösztöndíja
2016–2018 Derkovits-ösztöndíj
2016 Római Magyar Akadémia ösztöndíja

2010 és 2009 között született művészek

- Plank Antal** 1984 Budapest www.mirones26.wixsite.com/mironesart

Tanulmányok:
2007–2012 Magyar Képzőművészeti Egyetem, szobrász szak, mesterei: Kő Pál, Karmó Zoltán, Sallai Géza
Egyéni kiállítások:
2018 <i>A tér törékeny geometriáján túl</i> Művészetek háza, Veszprém, Tomasz Piarszsal
2017 <i>A hét mütárgya</i> Kálvária, Epreskert, Budapest
2017 <i>Karcolatok</i> Kápolna Galéria, Kecskemét, Dóra Emesével
Válogatott csoportos kiállítások:
2017 <i>3D 2017</i> MANK Galéria, Szentendre
2017 <i>Rámpa Várbazár</i> , Budapest
2017 <i>Trash art</i> Grassalkovich Kastély, Gödöllő
2016 <i>KASZ+ 2016</i> Kecskemét
2015 <i>I. Országos Kísplasztikai Quadriennálé</i> Janus Pannonius Múzeum, Pécs

Díjak:
2010 Finta József-díj
2009 Finta József-díj
2008–2012 Csikós-Szilágyi ösztöndíj

2000 és 2009 között született művészek

- Székó Gábor** 1969 Szeged

Tanulmányok:
1989–1994 Magyar Képzőművészeti Egyetem, szobrász szak, mestere: Kő Pál
Válogatott egyéni kiállítások:
2017 Somogyi-könyvtár, Szeged
2015 Kert Galéria, Szolnok
2010 Kass Galéria, Szeged
2007 Belvárosi Kamara Galéria, Szeged
2000 Magyar Intézet, Bécs, Ausztria

Válogatott csoportos kiállítások:
2015 <i>Möbion</i> Magyar Képzőművészeti Egyetem, Budapest
2015 <i>Nyári Tárlat</i> Szeged
2013 <i>Őszi Tárlat</i> Hódmezővásárhely
2009 <i>Nyári Tárlat</i> Szeged
2007 <i>Nyári Tárlat</i> Szeged

Díj(ak):
1994 Herman Lipót-díj

2000 és 2009 között született művészek

- Toronya Laura** 1987 Miskolc

Tanulmányok:
2006–2013 Magyar Képzőművészeti Egyetem, szobrász és képzőművész tanár szak mesterei: Karmó Zoltán, Kő Pál, Gálhidy Péter
Egyéni kiállítás(ok):
2017 <i>Nem úrtávkommunikációs eszközök</i> , Parthenón-fríz Terem, Budapest

Válogatott csoportos kiállítások:
2016 <i>NKA pályázati kiállítás</i> Várkert Bazár, Budapest
2015 <i>0 Bár</i> Kiskastély Galéria, Zalaszentgrót
2012 <i>Atádi tél</i> Barcsay terem, Budapest
2011 <i>Érembiennálé</i> Sopron
2011 <i>Vakond felett a nap hiába két - a Kő Pál osztály kiállítása</i> Parthenón-fríz Terem, Budapest

Díj(ak):
2009 Vadász György-díj
2008 Finta József-díj

A Parthenón-fríz Terem kiállításai (2001-2017)

2000 és 2009 között született művészek

- 2001–2002** Nino Mustica Lady 3 – Daniel Bischoff, Sebastian Kuhn, Philipp Moll, Florian Tuercke, Laci Zajac Szász György: *E.G.O*

- 2002–2003** Éltes Barna Pető Hunor és Vincze Ottó Csurgai Ferenc: *Felhőnéző* Szabó Ádám: *Ha esik az eső, nő a fű*

- 2003–2004** *Gyűrődés* – Körösenyi Tamás osztályának kiállítása Barakonyi Zsombor: *Ágytakaróország* L. Simon László: *Secretum sigillum* 4 óra – Albert Farkas, Béres Rudolf, Bojti Márton, Éltes Barna, Raatzsch Jenő Andrő, Komlowszky-Szvet Tamás, Szabadvári Attila, Farkas Balázs, Orr András *Végleges vázlatok* DLA Cseh Lili: *Mint a* Horváth Roland, Takács Szilvia: *Kényelem* Lossonczy Tamás

- 2004–2005** Nemes Péter: *EM3W* Lakner László: *Radnóti kabátja* Lestyán-Goda János *A szepezdi művésztelep kiállítása* Barakonyi Zsombor: *Hét réteg* Hübler János: *Transitional object* *Mi van a függöny mögött? II.* – Körösenyi Tamás osztályának kiállítása Farkas Zsuzsa: *Tükröződés* Yvonne Jenter: *Ismerős ismeretlen – Vertraute Fremde #2* Bartalus Sándor Takács Szilvia: *Nyíldsok* Gvardián Ferenc: *Félkész* Ferenczy Béni munkái és Vattay Elemér Ferenczy Béniről készült fotói Jan Danebod: *Real TV* *livestile* Szabó Dorottya

- 2005–2006** Farkas Zsófia: *Mesterséges evolúció* *Alkotótábor Székelyföldön – Tusnád 2004* Farkas Zsuzsa: *Tükröződés* Paulinyi János: *Tandori művek, M. V. az Epreskertben* Hadházy Gergely: *Kettős horizont* Raatzsch Jenő Andrő Duronelly Balázs Varga Ferenc Koncz Viktória Komlowszky-Szvet Tamás Boros Miklós János Halász András *Tólovvadászok* – Békési László, Csepregi Balázs, Kotormán Norbert, Kovách Gergő, Szabó Ádám Varga Eszter Nagy Zoltán Ferenc

- 2006–2007** Ambrus Balázs Marosán Gyula

2000 és 2009 között született művészek

Veszely Beáta <i>Tégla</i> – Körösenyi Tamás osztályának kiállítása Kiss Nagy András Gáspár Eszter: <i>Nizzai pillanatok</i> Drabik István Ono Yumiko Gálhidy Péter: <i>Hegy</i> Csepregi Balázs: <i>1-2-3</i> Cseh Lili: <i>Átjáró</i>

- 2007–2008** *Az éremművészet hagyományai* – a Repin Intézet gyűjteményéből Amerigo Tot: *Mappák Rómából* Németh Ilona Boros Miklós János Németh Róbert *Kutató-művésztelep a Homoród falvaiban* – csoportos kiállítás „**ÄGESCHEGÄDRÄ**“ *Jó napot Schönberg úr!* – Körösenyi Tamás osztályának kiállítása Samu Géza Fehér László: *Vasrajzok* Balázs Mariann

- 2008–2009** Borsos Róbert: *No Mercy!* Francesca Gammicchia: *Children* DLA2 *Szobrászati hagyományok* – a Repin Intézet Szobrász Tanszékének gyűjteményéből Nicolas Schöffer: *Felületdinamika* *Az Igazság szája* – Körösenyi Tamás osztályának kiállítása Sallay Dániel Fülöp Gábor *Díj* – csoportos kiállítás Pintér Balázs

- 2009–2010** Kemenczky Judit Szász György: *HRÖN* Matzon Frigyes David Černý: *ENTROPA* Majoros Áron Zsolt Kulcsár Írisz Kotormán Norbert Bencsik István Farkas Ádám osztály kiállítása

- 2010–2011** Körösenyi Tamás: *Az emberi szellem kiterjesztett tere* Rajcsók Attila: *Gemma* *Szobrászat épített térben 2009* Elek Imre és Szanyi Borbála Monori Sebestyén *A számítógépes szobrászati kurzus hallgatóinak bemutatója* Takács Szilvia Anett: *Négy kert* Kalmár János: *Lélekhelyzetek* *Vakond felett a Nap hiába kel* – a Kő Pál osztály kiállítása *Négy szobrász Pécsről* – Böszörményi István, Kuti László, Miklya Gábor, Nyári Zsolt

- Erős Ágost Koppány: *Ligu* Stefan Hameseder *Kő Pál 70* Polgár Botond: *Lilith*

• **2011–2012**

Vigh Tamás: *Az utolsó főművek 2006–2010*

Szobrászat épített térben 2011

Pető Hunor: *Legjobb – legrosszabb*

Németh Marcell: *KÖZtesTEREK*

Tóth Márton Emil: *22-es óvoda*

Cseh Lili: *Perem*

3D számítógépes szobrászati kurzus bemutatója

Varga Eszter: *Nappal a városban, éjfél a hegyen*

Fakultáció – Nagyatád – Békési László, Cseh Lili, Csepregi Balázs,

Erős Ágost Koppány, Kotormán Norbert,

Kovách Gergő, Szabó Ádám

Kézzel Dremel – a Robert Bosch Kft és a Magyar Képzőművészeti Egyetem

Szobrász Tanszéke által kiírt pályázat kiállítása

Block csoport: *Arcpír*

Szőcs Miklós: *TUI*

Komlowszky-Szvet Tamás: *Kibővített emlékezet*

Menasági Péter: *Édeni geometria*

• **2012–2013**

Data is Beautiful

Engler András: *Selbst*

Szobrászat épített térben 2012

Balázs József Tamás: *Piát hozzá!*

Ócsai Károly: *Kristály-modellek*

Gilly Tamás: *Eddig*

A 3D kurzus hallgatóinak bemutatója

Kontur András

Halász Péter Tamás – Szalay Péter: *Tiszta fej*

Imre Péter: *Felületes mélység*

Rabóczky Judit Rita: *Gubanc*

Eröss Ildikó: *Kontraszt*

Botond: *Hirn / Agy*

Sallai Géza: *Széria*

• **2013–2014**

Mátrai Erik: *Porticus 2.0*

Szobrászat épített térben 2012

Lukács István

Bogdándy Szultán

Barát Fábián

A 3D kurzus hallgatóinak bemutatója

Gaál Tamás: *Köz-test*

Baditz Gyula: *Valamennyi valóság*

Zsemlye Ildikó: *Városkép-tér*

Lengyel Péter, Tompa János Csaba, Tóth Zsuzsa: *Fact-Fiction*

Békési Ervin

Péli Barna: *Gentleman's Agreement*

Hajas Katinka

Farkas Ádám: *Kalandozások és megtérések*

• **2014–2015**

Bohus Zoltán: *Reflexiók*

Márkus Péter: *Elemek*

Szobrászat épített térben 2013

Markolt György: *Korpusz*

Józsa Pál

Zanahe Nyáti – válogatás a zalaszentgróti, nagyatádi, hevesi,

nyárád-szentsimoni és tihanyi művésztelepeken készült

hallgatói munkákból

A 3D kurzus hallgatóinak bemutatója

Kokesch Ádám: *Pacsirta elmélet / Lark Theory*

Martin Henrik: *Biózis / Biosis*

Kelemen Zénó: *Hullámfal*

Gaál Endre

Veszely Jelena: *Mozgás és nyugalom*

A Szobrász Tanszék tanárainak kiállítása

• **2015–2016**

Deli Ágnes

Kovách Gergő: *Derümán*

Szobrászat épített térben 2014

Drabik István

Sallay Dániel: *Kertben*

A 3D tantárgyak hallgatóinak bemutatója

Jakatics-Szabó Veronika: *Interface oltárok*

Varga Éva: *Táj-jelleg*

Szabó Ottó: *János vitéz – a győri Vaskakas bábszínház előadásához*

készített bábok és díszletek

Boros Miklós János: *Mimetikus ötvözetek*

Somogyi Tamás: *Gázlótér*

Határeset – Sass Valéria / Szabó Ádám osztály kiállítása

Brzózka Marek: *Nyomatok*

Válogatás 2015/16

• **2016–2017**

Cseke Szilárd: *Túlment*

Bácskai Bertalan és Lestyán-Goda János: *Ár-apály-dagály*

Zanahe Nyáti 2 – válogatás a zalaszentgróti, nagyatádi, hevesi,
nyárádszentsimoni, tihanyi és skóciai művésztelepeken
készült hallgatói munkákból

Somogyi József 100

Veszely Beáta: *Lélekzök*

Galbovy Attila: *Megnyitó előtt*

A 3D kurzus hallgatóinak bemutatója

Kiss Dániel: *Muscae volitantes*

Turcsány Villó: *Solo inga*

Érem 2017 – a Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetsége

Érem Szakosztály kiállítása

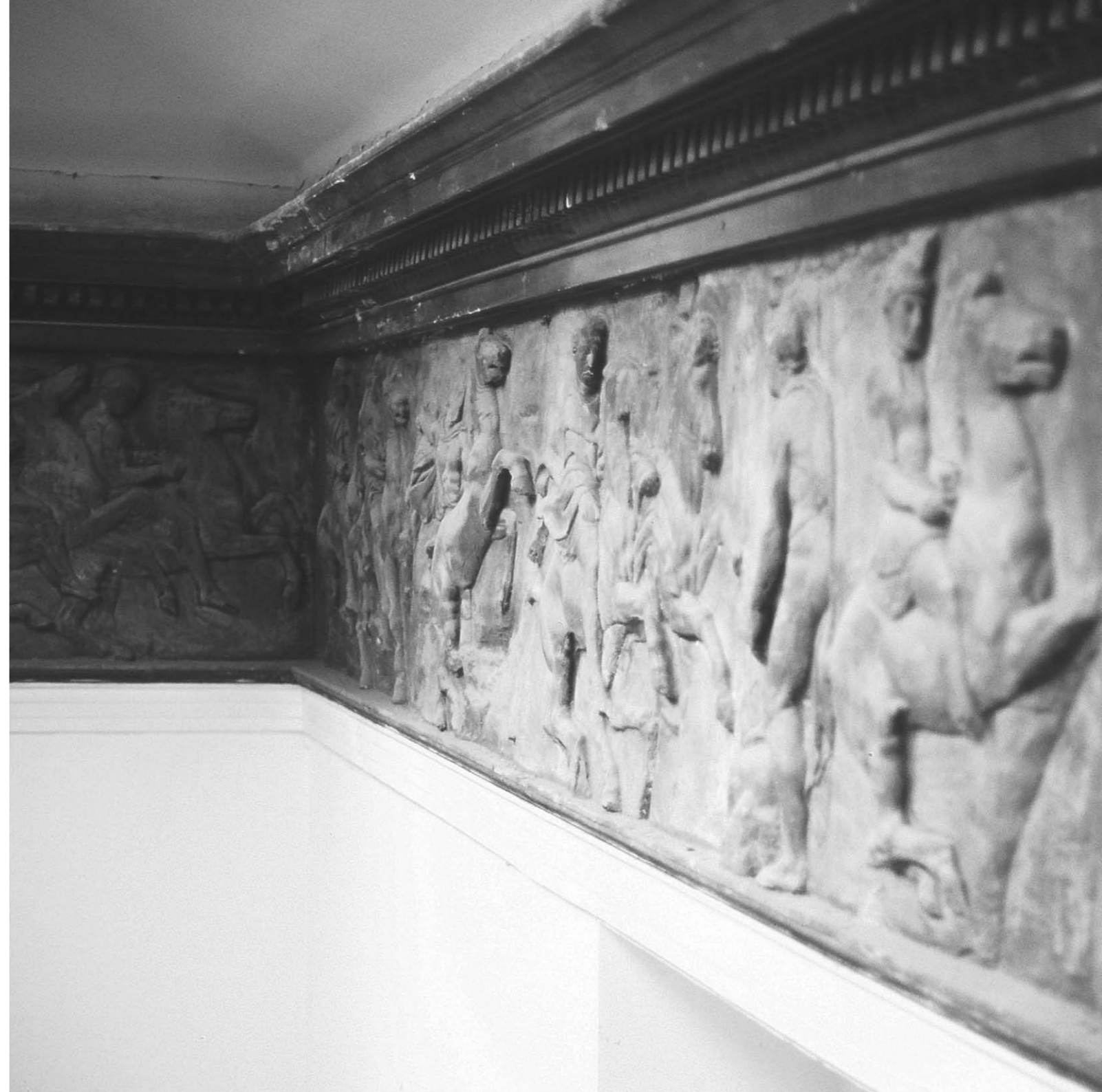
Bakos Ildikó: *Hajlék*

Nemes Péter: *Gordius*

Hitter Magdolna: *Rejtett terek*

Gergely Réka: *Kóan*

Szabó Ádám: *Volt – nincs*

Kiadta • Magyar Képzőművészeti Egyetem, 1063 Budapest, Andrássy út 69-71.

Borító és grafikai munkák • Nemes Péter

Fotók • Balázs József Tamás, Haid Attila, Kútvölgyi-Szabó Áron, Koller Margit, Meszlényi Molnár János, Nagy Csilla, Plank Antal, Polgár Botond,
Rosta József, Szabó Ádám

Szerkesztő • Szabó Ádám

Készült 500 példányban

MKE, Parthenón-fríz Terem, Budapest, 2018

A kiadványt támogatta:

Nemzeti Kulturális Alap